

РЕШЕНИЕ

№ 1343

гр. София, 22.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 14-ТИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на седми ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Ася Събева

Членове: Кристина Филипова
Даниела Христова

при участието на секретаря Таня Ж. Петрова Вълчева
като разгледа докладваното от Ася Събева Въззивно гражданско дело № 20231000501151 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

Решение № 260325 **постановено на** 20.02.23г., по гр.д. № 10510/18г. **по описа на СГС, ГО, 22 състав**, е частично уважен иск с правно основание чл.432 КЗ вр.чл.52 ЗЗД, като ЗД „Бул Инс“ АД е осъден да заплати в полза на Н. М. А. сумата от 120 000 /сто и двадесет хиляди/ лв., а в полза на О. А. А. сумата от 100 000 /сто хиляди/ лв., представляващи обезщетение за причинени неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени болки и страдания, вследствие настъпилата смърт на техния общ син Б. О. А. при ПТП на 02.06.2016г., ведно със законна лихва върху главниците, считано от 02.06.2016г. до окончателното им изплащане.

Със същото решение е отхвърлен искът за неимуществените вреди за разликата над 120 000лв. по 150 000 лв. за Н. А. и над 100 000 лв. до 150 000 лв. за О. А. като неоснователни в тази част.

Присъдени са разноски, като Н. М. А. и О. А. А. са осъдени да заплатят в полза на Бул инс АД сумата от 4635 лв. на осн.чл.78 ал.3 ГПК, представляващи разноски по делото, съобразно отхвърлената част от иска.

Бул инс АД са осъдени да заплатят в полза на СГС на основание чл.78 ал.6 ГПК, сумата от общо 9256.40 лв. представляваща държавна такса и разноски, съобразно уважената част от исковете.

Със същото решение изцяло е отхвърлен обратния иск, предявен от Бул инс АД срещу ГФ за заплащане на сумата от 26 000 лв., частично предявен иск от общо дължимите 300 000 лв. представляваща регрес, поради наличието на независимо съизвършителство по смисъла на чл.53 ЗЗД вр.чл.74 ЗЗД вр.чл.557 ал.1 т.2 б.А КЗ, като неоснователен.

Присъдени са разноски като Бул инс АД са осъдени да платят в полза на ГФ сумата от 700 лв. на осн.чл.78 ал.3 и 8 ГПК.

Решението е постановено при участието на трети лица-помагачи на страната на ответника А. Б. К. и ГФ.

В срока по чл.259 ГПК срещу решението са депозиран две въззивни жалби и от двете главни страни по делото.

Жалбоподателите-ищици Н. М. А. и О. А. А. оспорват решението в неговата отхвърлителна част за разликата над присъдените по 120 000 лв. до 150 000/сто и петдесет хиляди/лева за Н. М. А., ведно със законна лихва от 02.06.2016г до окончателното изплащане, както и в частта, с която е отхвърлена исковата претенция на О. А. А. над присъдения размер от 100 000/сто хиляди/лева до пълния претендиран размер от 150 000/сто и петдесет хиляди/лева, ведно със законна лихва от 02.06.2016г. до окончателното изплащане. Посочват, че приетите за дължими размери на сумите са занижени и не кореспондират с реално установения обем от болки и страдания. По делото е прието като писмено доказателство копие на удостоверение за родствени връзки, издадено от кметство на с. Хаджидимитрово, община Казанлък. Съгласно издаденото удостоверение № 53 от 20.09.2016г. жалбоподателите са майка и баща на починалия Б. О. А., предвид на което попадат в близкия кръг на лица, имащи право на обезвреда за неимуществени вреди. Намират решаващите мотиви на съда за неправилни и незаконосъобразни, като в резултат на тях се е сигнало до постановяване на съдебен акт в противоречие с материалния закон - нормата на чл.52 ЗЗД. Съгласно показанията на изслушаните по делото свидетели между тях и Б. е съществувала дълбока привързаност, както и отношения на общност, привързаност, обич и доверие, които са били прекъснати единствено по причина на причинената негова смърт при ПТП от 02.06.2016г. От показанията на разпитания по делото св.С. се установява, че двамата очаквали с голяма радост раждането на детето си. Радвали се при появата му на бял свят. Гордеели се с мъжката си рожба. Полагали за сина си най-добрите грижи, които родители могат да дадат на детето си. Никога не са се разделяли. Дори и след като Б. пораснал и направил свое семейство в съответствие с родовите традиции, останал да живее при родителите си в едно домакинство. Направили голяма сватба с много гости, за да споделят с близките си хора, че техният син се жени и става мъж. Родителите и синът никога не се карали. Тези показания се потвърждават от показанията на св.Г., която посочва, че О. А. бил много горд със сина си, двамата били щастливи, че им се е родил син, отглеждали го с обич и внимание. След като пораснал и се задомил, продължили да живеят в едно домакинство. В съответствие с родовата традиция продължили да се хранят на една маса и да споделят общ залък. Помежду им никога не е имало лошо отношение, не се карали и не се разделяли никога. Именно затова смъртта на сина им Б. А., внезапно и неочаквано

върхлетяла, били покрусени от новината за смъртта му. Свидетелят Ю. Б. видял Н. и О. А. и за първи път след смъртта на сина им, на неговото погребение. Били покрусени хори, психически сринати. Докато свидетелят им изказвал съболезнования, му направило впечатление, че О. А. сякаш не бил на себе си. Н. А. загубила желание за живот след смъртта на сина си и казвала на хората от близкото им обкръжение, че ще се отрови или ще се обеси. Поради тази причина се налагало няколко пъти съпругата на свидетеля да остава да ношува в дома на Н., за да я пази да не посегне от мъка на живота си. Св.Б. описва жалбоподателите като „амортизирани хора“. изпаднали „в пълен срыв“, Според свидетеля Н. след смъртта на сина си пропусила, което според този свидетел е негативно развитие, тъй като при описанието на личността на починалия им син Б., го описва като човек, без вредни навици, който не пушел. Въпреки изминаване на известно време от смъртта на сина им, скръбта им се задълбочавала. Според свидетеля започнали да употребяват и лекарства за успокоение. Молят за увеличение на размера на обезщетението до по 150 000 лв. за всеки от тях. Претендират разноски.

Жалбоподателят-ответник ЗД „Бул Инс“ АД оспорва решението в неговата осъдителна част - за разликата над над сумата от по 20 000 лева за всеки ищец до присъдените им съответно 100 000 лева в полза на О. А. и 120 000 лева в полза на Н. А., като обезщетение за неимуществени вреди от смъртта на сина им Б.. Оспорва решението и в частта, с която е отхвърлен искът на ЗД „Бул Инс АД“ срещу Гаранционен фонд, като неоснователен. Посочва, че определената от съда като справедлива сума не е адекватна и съразмерна с претърпените от ищите болки и страдания. Присъденото обезщетение е в разрез с принципа за справедливостта, социално-икономическата обстановка в страната към 2016г., както и установената съдебна практика. Пострадалият наследодател на ищите Б. А. **е бил без поставен предпазен колан, като така сам се поставя в превишен спрямо нормалния риск. Той се е качил в автомобил, управляван от неправоспособен водач (С. У.), като така се е поставил в превишен спрямо нормалния риск.** При нормално проявена грижа той е можел да узнае дали водачът е правоспособен или не, но не е оказал такава. Безспорно е установено, че покойният Б. А., водачът на л.а. С. У. и всички пътници в автомобила се познават от деца, тъй като живеят в едно населено място. Тази факт сам по себе си изключва вероятността Б. А. да не е знаел, че С. У. е неправоспособен водач на МПС или демонстрира продължила с години незаинтересованост, при установени от свидетеля данни, че и друг път са пътували с автомобила на С. У., управляван от последния. Налице е и пряката причинно-следствена връзка - АТЕ на стр. 30 от заключението е приела, че извършената маневра от водача на л.а. „Фолксваген“ /С. У./, навлиза от изхода на бензиностанцията без да осигури предимство на л.а. „Опел“, което е функция на липсата на знания и умения за управление на МПС /неправоспособен/ е техническата причина за ПТП. Именно затова е налице принос от страна на пострадалото лице за настъпване на вредоносния резултат, изразяващо се в поемането на предвидим и реално очакван риск, или в неговото неоправдано игнориране, това поведение съставлява обективен принос, който е противоположен и е в пряка причинна връзка с вредоносния резултат, последица от реализираното ПТП. По отношение иска на ЗД „Бул Инс“ АД срещу Гаранционен фонд:

този иск е отхвърлен, но в мотивите отсъства конкретно основание правно или фактическо, въз основа на което съдът е достигнал до посочения извод: на 02.06.2016г. около 23:50 ч. на път I-6 при 325 км, в землището на гр. Мъглиж, обл. Стара Загора, настъпва ПТП, с участието на л.а. „Фолксваген” с рег. № *****, управляван от С. М. У. и л.а. „Опел” с рег. № *****, управляван от А. Б. К.. Механизмът на произшествието е следният: водачът на л.а. „Фолксваген” с рег. № ***** извършва маневра „обратен завой”, докато излиза от крайпътна бензиностанция, а л.а. „Опел” с рег. № *****, се движи по пътното платно с превишена за пътния участък и несъобразена с видимостта пред автомобила скорост, което не му позволява да реагира своевременно и предотврати произшествието. Получава се силен удар между предната част на движещия се по главния път л.а. „Опел” с рег. № ***** и страничната лява част на излизания от крайпътната бензиностанция л.а. „Фолксваген” с рег. № *****. Вследствие на описаното ПТП е починал седящият на задната седалка вляво, пътник в л.а. „Фолксваген” рег.№ ***** - Б. О. А.. Според данните установени в наказателното производство, АТЕ и другите доказателства в настоящето дело, ПТП е по вина на двамата водачи, които са неспособни, като е налице независимо съизвършителство (чл. 53 ЗЗД). Твърди, че доколкото за л.а. „Фолксваген” рег. № *****, видно от данните в поддържания регистър по чл. 574 ал. 12 КЗ, не е имало валидна застраховка „ГО на автомобилистите”, то това ангажира отговорността на Гаранционен фонд за вредите, причинени от С. М. У., като водач на л.а., на основание чл.557 ал. 1 т. 2 буква "а" КЗ. В този смисъл ЗД „Бул Инс” АД и ГФ отговарят солидарно за вредите, причинени на увредените лица от процесното ПТП. Ответникът по обратния иск следва да възстанови изплатеното обезщетение от застрахователя, в съответната част от приноса на водача без задължителна застраховка „ГО на автомобилистите”, съобразно правилото на чл.127 ал.2 ЗЗД. Твърди, че исковата претенция предявена като частичен иск е основателна, защото сумата е по - малка от приноса на водача, за вредите от който отговаря ГФ. Моли частично да бъде отменено решението на СГС, като ГФ бъде осъден да заплати на ЗД „Бул Инс” АД, половината от сумата (главница и лихва), за които ЗД „Бул Инс” АД бъде осъдено и заплати обезщетение по претенцията на О. А. А. и Н. М. А., за вреди от ПТП на 02.06.2016г. Тази претенция е предявена за сумата от 26 000 лв., като частична от 300 000 лв., платено обезщетение и лихва. Претендира разноски.

Въззиваемата страна ГФ оспорва жалбата на Бул инс АД и моли съда да потвърди решението в тази му част като правилно и законосъобразно. Посочва, че съдът съвсем правилно е констатирал, че не са налице условията на чл.557 КЗ тъй като в ИМ не са представени доказателства, които да обуславят привличането на ГФ като ответник. В случая липсва солидарна отговорност между Бул инс АД и Гаранционния фонд, тъй като такава не е нито договорена, нито е установена в закона - арг. чл.121 ЗЗД. Твърди, че отговорността на ГФ, към увредените лица произтича от закона и е лимитирана в предвидените в КЗ хипотези. Гаранционния фонд носи отговорност само в изрично предвидените в КЗ случаи и то спрямо увредените лица, респ. техните наследници, каквато хипотеза в случая не е налице. Правната норма в действащия КЗ /чл.557 ал.1/, регламентира правната възможност

на увреденото лице да предяви пряк иск за обезщетяване на претърпените вреди срещу ГФ, когато деликтната отговорност на виновния причинител на вредоносния резултат не е била обезпечена чрез сключване на договор за задължителна застраховка "Гражданска отговорност", респ. когато смъртта или травматичните увреждания са причинени при ПТП, при което е участвало неидентифицирано МПС. Фактическият състав, от който възниква имуществената отговорност на ГФ за заплащане на обезщетение на увреденото лице за причинени неимуществени вреди, обхваща следните предпоставки: 1/ делинквентът виновно да е увредил ищеца, като му е причинил неимуществени вреди, които от своя страна да са в пряка причинна-следствена връзка с противоправното поведение; 2/ смъртта или травматичните увреждания да са причинени при ПТП, при което е участвал водач на неидентифицирано МПС или МПС без сключен договор за задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите и 3/ да са настъпили твърдените неимуществени вреди. В случая, обаче, не е предявен пряк иск на увреденото лице, а се твърди встъпване в правата на увредените при съизвършителство на увреждането. Претенцията на ищеца за половината от изплатеното от него обезщетение, обаче, не намира своето основание в наличието на солидарна отговорност между него и ответниците, а в твърдението му за плащането на цялото дължимо застрахователно обезщетение на увредените лица и встъпването в техните права срещу причинителя на вредите, а в хипотезата на съизвършителство - срещу другото виновно лице, респ. неговият застраховател, а именно ищецът твърди, че с плащането се е суброгирал в правата на увреденото лице. **Отговорността на ГФ възниква от закона в изрично предвидените в КЗ случаи, поради което ищецът не е измежду лицата, които могат да претендират плащане от ГФ по регрес, тъй като претенции срещу него могат да предявяват само увредените лица по смисъла на КЗ.** Регресното право на застрахователя става изискуемо в момента, в който той е удовлетворил застрахования и оттогава може да го упражни срещу застраховалия гражданската отговорност на делинквента, съотв. срещу самия делинквент при определени предпоставки съгласно КЗ при имущественото застраховане, но такова право не е предвидено в закона по отношение на платилия застраховател по застраховка ГО. Правото на застрахователя да иска връщане на платеното от него застрахователно обезщетение е право да се получи допустима от закона имуществена облага, а не е само проявление на забраната за неоснователно обогатяване, тъй като застрахователят е получил застрахователни премии. От друга страна ГФ е лице, задължено да покрива **в изрично изброените в КЗ случаи липсата на застрахователна защита.** В този смисъл решение на САС № 2581 от 07.11.2018 г., по в.т.д. № 4291/2018 г., решение на СГС № 1206 от 13.06.2018г., по т.д. № 2342/2017 г. определение на ВКС № 625/11.11.2019г. по т.д. № 975/2019г., Т.К. II т.о. на ВКС. В случая е налице валидна застраховка гражданска отговорност, което изключва отговорността на ГФ по реда на чл.499 ал.5 КЗ, като не е налице и другата предпоставка за ангажиране на отговорността на ответника - наличието на спор между Гаранционния фонд и застрахователя-ищец. възникнал в периода на уреждане на претенцията, тъй като такъв не е повдигнат преди плащането, а ищецът не е упражнил правото си да конституира ГФ като трето лице в хода на производството по прекия иск на

увреденото лице, за да го обвърже с мотивите и спора.

Софийски апелативен съд, действащ като въззивна инстанция, след като разгледа жалбите и обсъди събраните доказателства, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Първоинстанционният съд е бил сезиран със субективно съединени искове с правно основание чл. 432 КЗ вр.чл.45 и чл.52 ЗЗД.

Ищците **О. А. А. и Н. М. А.** твърдят, че на 02.06.2016г., около 23:⁵⁰ч, на път ПП-I-6, общ. Мъглиж, обл. Стара Загора, в района на крайпътна бензиностанция настъпило ПТП между л.а. марка „Фолксваген“, модел „Голф“, рег. № *****, управляван от С. М. У., и л.а. марка „Опел“, модел „Вектра“, рег. № *****, управляван от А. К.. При инцидента била причинена смъртта на техния син Б. О. А., пътник на задна лява седалка в л.а. „Фолксваген“. Претендират обезщетение в размер на по 150 000 лева за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания, в резултат на ПТП от 02.06.2016г., при което е причинена смъртта на сина им (щета № 1810007211), както и законната лихва върху претендираната главница от датата на деликта до окончателното ѝ изплащане.

Ответникът оспорва изцяло предявените искиви претенции за неимуществени вреди по основание и размер. Позовава се на съпричиняване с оглед факта, че починалият е пътувал на задна лява седалка без поставен колан. Твърди, че пострадалият отделно е съпричинил настъпването на заявените неимуществени вреди чрез себепоставяне в риск, тъй като е бил в известност за превоза от неспособен водач на МПС, съгласил се е доброволно и без оказване на принуда да е пътник в л.а. и е приел риска. Оспорва претенциите по размер като изключително завишени. Предявява евентуален регрес срещу третото лице помагач - Гаранционен фонд, за сумата от 26 000 лева, частично от 300 000 лева. Претендира разноски.

От фактическа страна се установява, че на 02.06.2016г. около 23,⁴⁰ч. л.а.„Фолксваген“, модел „Голф“, рег. № *****, управляван от С. М. У. /неспособен водач/, извършил маневра „обратен завой“, излизайки от бензиностанция и без да се увери, че няма да застраши движението, отнема предимството на движещия се в права посока л.а.марка „Опел“, „Вектра“, рег. № *****, управляван от **А. К.** /с превишена скорост и без правоспособност/ модел,.

С присъда № 13/05.04.2018г. по НОХД № 585/17 г. Старозагорският окръжен съд признал водача на „Опел Вектра“ рег. № ***** А. Б. К., за виновен в това, че на 02.06.2016г. около 23.50ч на ПП-I-6, км. 325, в землището на гр. Мъглиж, обл. Стара Загора /източно от пътен възел гр. Мъглиж - с. Тулово/ при управление на МПС в посока запад- изток нарушил правилата за движение по пътищата, а именно: чл.21 ал.1 ЗДвП, указващ на водачите на ППС категория „В“ да превиващават скорост от 90 км/ч. при движение извън населено място, като **управлявал МПС със скорост от 130км/ч**, по непредпазливост и **при независимо съпричиняване със С. У.**, причинил телесни повреди и смърт на повече от едно лице, а именно - причинил **смърт на три лица - С. М. У., Б. О. А. и Б. Д. Р., като деянието е извършено в пияно състояние /с концентрация на алкохол в кръвта си 1,68 на**

хиляда/ и деецът управлявал без да има необходимата правоспособност, като случаят е особено тежък - престъпление по чл. 343, ал. 4, във вр. чл. 343, ал. 3, предл. 1,4 и 5, б „Б“ предл второ във вр. с чл. 343, ал. 1,6 „Б“ и б „В“ във вр. чл. 342, ал. 1 НК. Постановената присъда по НОХД № 585/2017г. на ОС Стара Загора, ВНОХД № 373/2018г. по описа на ПАС, КД № 740/2019г на ВКС е влязла в законна сила на 24.10.2019г., която е задължителна за гражданския съд по смисъла на чл.300 ГПК./л.79/

В мотивите към присъдата е формиран извод за наличието на независимо съизвършителство по смисъла на чл.53 ЗЗД с починалия водач на втория л.а. Фолксваген Голф, в лицето на С. У., който също е неправопособен водач. ВКС изрично е посочил, че ОС правилно е съобразил при индивидуализацията на наказанието съпричиняването на вредоносния резултат от страна на водача на другото превозно средство- пострадалият У., който е отнел предимството на л.а. на подсъдимия и в значителна степен е допринесъл за настъпване на транспортното произшествие.

От заключението на депозираната на л.201 комплексна автотехническа и медицинска експертиза, прието от съда като обективно и компетентно дадено и неоспорено от страните се установява, че причината за настъпване на произшествието от техническа страна е избраната от водача скорост на движение на автомобила от 130 км/ч, която надвишава разрешената скорост за движение в съответния пътен участък от 90 км/ч. Според изводите на експерта при движение на л.а. със скорост, не по-висока и съответна на разрешената за този пътен участък от 90 км/ч, водачът е имал възможност да предотврати ПТП, чрез предприемане на аварийно спиране, тъй като дължината на опасната зона за спиране е по-малка от зоната на видимост и отстоянието на което се е намирал от мястото на удара при навлизане на л.а. “Фолксваген Голф“ рег. № ***** на пътното платно. При избраната скорост на движение от 130 км/ч водачът на л.а. “Опел Вектра“ с рег. № ***** не е имал техническа възможност да спре своевременно и да предотврати настъпване на ПТП чрез аварийно спиране или да извърши аварийно заобикаляне на лек автомобил „Опел Вектра“.

На второ място посочва, че причина за настъпване на ПТП е едновременно извършване на неправилна маневра /обратен завой/ от страна на водача на л.а. “Фолксваген Голф“ рег. № ***** , който при излизане от бензиностанция и навлизане на пътното платно е отнел предимството на движещия се в права посока /с превишена скорост л.а. Опел Вектра/, без преди това да се увери, че няма да застраши движението и без да изчака преминаването на движещите се с предимство МПС. Последното се намира в пряка причинно-следствена връзка с липсата на правоспособност за управление на МПС на починалия водач У..

Вещото лице прави извод, че при такъв страничен кос удар на л.а., предпазният колан е неефективен и не може да предпази тялото на пътуващия на задна лява седалка пътник от настъпване на летален изход, тъй като ударът настъпва именно в тази част на л.а.

С оглед горното съдът намира за неоснователно възражението на ответното дружество за наличието на съпричиняване от страна на пострадалия с оглед липсата на правилно поставен предпазен колан. Правилни и напълно законосъобразни са изводите на първа инстанция, че поведението на пострадалия не се намира в пряка причинно-следствена връзка с

настъпилото ПТП и още по-малко вредите, тъй като дори и при правилно поставен колан, вещите лица намират, че смъртта отново би настъпила с оглед механизма на ПТП.

СГС е формирал неправилен извод, че настъпването на процесното ПТП е изцяло по причина на осъществено виновно и противоправно поведение от страна на водача на л.а. „Опел Вектра. Изключил е наличието на независимо съизвършителство от страна на починалия водач на л.а. С. У., както и наличието на съпричиняване от страна на починалия, изразяващо се в съзнателното поемане на риск при качването в автомобил, управляван от неспособен водач, СГС е преценил същото за неоснователно, тъй като по делото не е доказано знание от страна на пострадалия, че водачът на автомобила е неспособен. Приел е, че при липсата на убедителни доказателства за отношения преди инцидента между починалия и останалите петима младежи (в колата са пътували общо шест младежи), не може да се предполага обективният факт на знание на увредения за непълнолетието/неспособността на водача, за да се приеме, че същият е поел предвидим риск и така е допринесъл за собственото си увреждане.

САС намира за неправилни изводите досежно липсата на независимо съизвършителство по смисъла на чл.53 ЗЗД, доколкото мотивите на наказателния съд, постановил присъдата /включителния въззивния такъв/ кореспондират напълно с изводите на вещото лице-автотехник /които съдът не е кредитирал по неясни причини/. Налице е пряка причинно-следствена връзка между извършената маневра от водача на л.а. „Фолксваген” /С. У./, който навлиза от изхода на бензиностанцията, без да осигури предимство на л.а. „Опел”, което е функция на липсата на знания и умения за управление на МПС /неспособен/ и е техническата причина за настъпване на ПТП.

На второ място безспорно е установено, че покойният Б. А., водачът на л.а. С. У. и всички пътници в автомобила /общо шест човека/ се познават от деца, намират се в обща компания и тъй като живеят в едно и също населено място - село Хаджидимитрово, в рамките на което всички се познават за разлика от градовете. Тази факт сам по себе си изключва вероятността Б. А. да не е знаел, че С. У. е неспособен водач на МПС или демонстрира продължила с години незаинтересованост, при установени от свидетелите данни, че и друг път са пътували с л.а. управляван от С. У.. Именно затова е налице принос от страна на пострадалото лице за настъпване на вредоносния резултат, изразяващо се в поемането на предвидим и реално очакван риск или в неговото неоправдано игнориране, което съставлява обективен принос, който е противоправен и е в пряка причинна връзка с вредоносния резултат, последица от реализираното ПТП.

От заключението на депозираната на л.278 съдебно- психиатрична и съдебно психологическа експертиза, прието от съда като обективно и компетентно дадено и неоспорено от страните се установява, че Н. М. А. при узнаване на новината за смъртта на сина си е разгърнала интензивна реакция на тежък стрес /F43.0 Остра стресова реакция/. Тази реакция била последвана от Посттравматично стресово разстройство /F43.1/ с типични прояви и патогенетични механизми. Експертното заключение е изготвено през октомври 2022г, т.е. при изминали повече от шест години от смъртта на сина на ищцата Б. А.. Въпреки

изминалия значителен период от време и към момента на проведеното интервю и освидетелстване на доверителната ми, експертите са констатирали значими прояви на посттравматичното стресово разстройство. Посочена е и тенденция към преминаване към трайна промяна на личността след катастрофални преживявания /F62.0/. Експертите са обособили промените в поведението на доверителната ми Н. А. в няколко клинични групи: обменни нарушения - драстично отслабване на тегло; афективни нарушения - плач, подтиснатост, суицидни тенденции; мисловни смущения - свръхфиксация върху травмата, невъзможност за рационално преработване; изолация и избягване на контакти; отслабени подтици, намалена инициативност; песимизъм, обезвереност; връщане към някои предишни преодолени вредни навици/тютюнопушеие/; ирационалност, отхвърляне на реалността; драматични промени в житейската философия - отхвърляне на предшестваща религиозна обвързаност; фиксиране върху ритуали; обесивни прояви.

Съгласно заключението на изслушаната по делото комплексна съдебно психиатрична и съдебно психологическа експертиза О. А. непосредствено след известяване на драматичните събития, свързани със смъртта на сина му, е разгърнал интензивна остра стресова реакция /F 43.0/, последвана от протрахирана депресивна реакция /F 43.21/. Към момента на проведеното изследване О. А. се е стабилизирал до известна степен, но експертите са указали, че не може да не се изтъкне наличието на трайна екзистенциална промяна, непосредствено свързана с понесената непреодолима загуба. При експертното обсъждане вещите лица са обособили и отграничили няколко типични болестни отклонения: треперене, световъртеж, паметови нарушения, промяна на житейската философия, мъка, плач, тежест, затруднения в организирането и действията. На заден план на тези отклонения експертите са отграничили трайни емоционални преживявания от загуба, неподвластни на времето или на лечение, които имат екзистенциален характер и са в непосредствена връзка с личностните качества на О. А..

От приетото по делото удостоверение № 53 от 20.09.2016г. за съпруга и родствени връзки, издадено от кметство на с. Хаджидимитрово, община Казанлък, се установява, че ишците са майка и баща на починалия Б. О. А., предвид на което попадат в близкия кръг на лица, имащи право на обезвреда за неимуществени вреди. Следователно последните разполагат с активна материално-правна легитимация по предявените иски.

По делото са събрани гласни доказателствени средства, а именно – показанията на св. С., Г., И. /съседи на семейството/, както и св.С. и С. /преки очевидци на ПТП/

От свидетелските показания на Д. С. С., /пътник в лекия автомобил/ става ясно, че Б. А. се обадил по телефона и поискал да го приберат, тъй като бил закъсал по пътя. Изчакал на бензиностанция водачът на л.а., „Фолксваген Голф“ и пътниците в него. Качил се в автомобила. Произшествието настъпило при потегляне на автомобила, на излизане от бензиностанцията и включване в движението, когато бил върхлетян с висока скорост от л.а. „Опел Вектра“. Този свидетел не се усъмнил дали водачът на л.а., „Фолксваген Голф“ С. У. има шофьорска книжка, тъй като и друг път го е виждал да управлява автомобил.

По делото във връзка с релевирания от ответника довод за принос на пострадалото лице е

допуснат разпит на свидетеля Д. А. С., племенник на водача на л.а., „Фолксваген Голф“ С. У.. Според този свидетел вуйчо му С. У. от дълго време управлявал автомобил. Пострадалият Б. А. познавал водача на л.а., „Фолксваген Голф“, но на свидетеля не е известно Б. А. да е питал С. У. има ли шофьорска книжка. Твърди, че „никой не знаеше“, че вуйчо му С. У. няма шофьорска книжка.

САС не кредитира показанията на тези двама свидетели, които намира за заинтересовани от изхода на делото по смисъла на чл.172 ГПК, доколкото шестимата са се познавали много добре от деца, живеели са в малко населено място, били са една обща компания. Затова намира показанията за защитна версия. Именно затова и в противоречие с изводите на първа инстанция, САС намира възражението на застрахователя в тази насока за доказано пълно и главно. Приносът се определя на 30%.

В останалата част свидетелските показания са събрани с оглед доказване обема на причинените неимуществени вреди. Така се установява пълно и главно, че родителите на починалия имали и дъщери, но много се радвали на сина си, който бил единствен. Въпреки, че Б. бил семеен и имал дете, все още живеел с тях в едно домакинство и не се били разделили. След катастрофата ишците станали различни хора; Б. бил галеното дете на семейството. Баща му го учил на занаят. Когато се оженил имал възможност да отиде на друго място, но предпочел да остане при родителите си. След инцидента те се сринали психически. За ишцата се притеснявали да не посегне на живота си. И двамата употребявали лекарства. Ишцата пропушила. Б. познавал вуйчо му С. У., от детство се знаели. Б. обаче не знаел, че С. няма шофьорска книжка, никой не знаел, а той карал от доста време. Никой не бил пиян. Свидетелят не помни Б. да е бил с поставен колан. Той (свидетелят) бил в средата (задна седалка), Б. от дясната му страна, а другият Б. от лявата страна. С. седял върху свидетеля.

На 13.03.2018г. двамата ишците са заявили извънсъдебно претенциите си за заплащане на застрахователно обезщетение пред ответното дружество, въз основа на което е образувана преписка по щета, по която и до момента ответникът не е изплатил застрахователни обезщетения.

Няма новопредставени доказателства пред настоящата инстанция.

При така установената фактическа обстановка съдът намира следното от правна страна:

Съгласно чл.432 ал.1 КЗ увреденото лице, спрямо което застрахованият е отговорен, има право да иска обезщетението пряко от застрахователя по застраховка "Гражданска отговорност" при спазване на изискванията на чл.380 КЗ.

По силата на сключения договор, застрахователят се задължава да покрие в границите на застрахователната сума отговорността на застрахования за причинените от него на трети лица имуществени и неимуществени вреди. Фактът на тяхното настъпване, вината на причинителя, както и обстоятелството, че те са в резултат от покрит риск по застраховката "Гражданска отговорност", са безспорно установени. Непосредствената причина за

настъпване на произшествието е поведението на **водача, който е признат за виновен, по силата на** влязла в сила Присъда. Съгласно разпоредбата на чл.300 от ГПК влязлата в сила присъда на наказателния съд е задължителна за гражданския съд, изследващ гражданскоправните последици от едно деяние относно това деянието, неговата противоправност и дееца. С оглед императивната разпоредба на ГПК, въпросите относно това осъществено ли е виновно и противоправно поведение от страна на водача на л.а., „Опел Вектра“ с рег. № *****, със сключена при ответника ЗД „Бул Инс“ АД задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, при което е настъпила смъртта на Б. О. А. са установени.

На второ място, това противоправно и виновно поведение се намира в пряка причинна връзка с претърпените от ищците вреди и смъртта на сина им, настъпила в деня на ПТП.

Застрахователят не е доказал пълно и главно релевираното от него възражение за съпричиняване на вредоносния резултат, изразяващо се в непоставяне на колан.

В противоречие с практиката на ВКС е разрешен въпросът за съпричиняването на вредоносния резултат от страна на починалото лице поради качването му в автомобил, управляван от неспособен водач. Във формираната практика на ВКС по приложението на чл.51 ал.2 ЗЗД, предпоставила и приемането на ТР № 1/23.12.2015 г. по тълк.д.№ 1/2014 г. на ОСГТК на ВКС, съпричиняването обичайно се свързва с извършването на нарушение, без да е нужно същото да е виновно, като може да се изразява и **в поемане на риска от настъпването на вредоносни последици или необоснованото му игнориране**. В мотивите към т. 7 на ТР е прието, че преценката дали поведението на пострадалия е рисково и дали е допринесло за увреждането се извършва индивидуално във всеки конкретен случай.

Предприето пътуване с водач, по отношение на който пострадалият знае или е имал възможността да узнае, при проявена нормална дължима грижа, наличието на рисково обстоятелство, в причинност с което е настъпила увредата, обосновава обективен негов принос спрямо вредоносния резултат. Между поетия и реализирания риск следва да има идентичност.

Независимо, че касае различно противоправно поведение на водача на автомобила (употреба на алкохол), цитираната задължителна практика е относима и към настоящия случай, в който **противоправното поведение е липса на правоспособност, тъй като в нея е даден отговор на принципния въпрос, свързан с приложението на чл.51 ал.2 ЗЗД - кога поведението на увреденото лице е рисково и допринася за настъпване на вредите**. От разясненията в посочения тълкувателен акт следва недвусмислено, че за да бъде приложена разпоредбата на чл.51 ал.2 ЗЗД, достатъчно е доказването **и само на възможността** за узнаване от увредения, при проявена от него дължима грижа, че водачът на МПС, в което е пътувал, е неспособен. В този смисъл е решение № 139 от 28.01.2021г. по т.д.№ 1780/2019 Г., Т. К., II Т. О. НА ВКС, постановено по реда на чл.290 ГПК/. С оглед на което изводът в обжалваното решение за липса на съпричиняване е неправилен. Второто възражение въззивния съд намира за доказано пълно и главно, както бе посочено по-горе, доколкото починалият и водачът на л.а. се познавали от деца, родени са в

една и съща година, живеели са в едно и също населено място и се движели в обща компания респ. починалият е имал възможността да узнае, при проявена от него дължима грижа, че водачът на МПС, в което е пътувал, С. У. е неспособен. Поради факта, че починалото лице не е проявило тази нормална и дължима от него грижа, за да установи дали водачът на автомобила е способен, следва да се приеме, че същият сам се е поставил в риск да бъде превозван от неспособно лице и по този начин е допринесъл за собственото си увреждане. Преценявайки поведението на водача и на починалия, настоящият състав приема, че приносът на последния е в размер на 30%.

Ищците по настоящото дело попадат в кръга на легитимираните лица, които имат право да получат застрахователно обезщетение за неимуществени вреди по справедливост и обхваща най-близките роднини като **низходящите, възходящите и фактическа съпруга**.

Досежно размера на обезщетението, съдът съобрази следните обстоятелства:

В процесния случай ищците претендират претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания от факта на загубата на най-близкия за тях човек –единствения син /имат още две дъщери/

От изложеното по-горе, както и предвид факта, че починалият е бил само на 26 години към датата на ПТП през 2016г., с когото според свидетелските показания, ищците живеели заедно в едно домакинство, били заедно и сплотено семейство, починалият е семеен с едно дете, но живеел и споделял общ дом със своите родители, помагал им активно, като ходел да работи в Словения. Двамата тежко преживят загубата на сина си. Смъртта дава неблагоприятно отражение на целия им живот, емоционално и психическо състояние, предвид на факта, че завинаги са лишени от възможността и правото да бъдат обичани, обгрижвани от него, както и да получават любовта, закрилата и подкрепата, която само той би могъл да им осигури, които обстоятелства безспорно изпълват със съдържание биологичната връзка между родител и дете. В разцвета на живота си майката Н. е загубила възможността да получава обич и подкрепа, в морален и финансов аспект, от своя син, което неминуемо води до нервно-психическия стрес, негативни изживявания от емоционално естество и неочаквана промяна в стереотипа на изградения начин на живот на семейството.

На следващо място, от показанията на разпитаните свидетели, съдът приема за установено, че смъртта се е отразила изключително тежко на бащата О. – сякаш не бил на себе си. Н. А. загубила желание за живот след смъртта на сина си и казвала на хората от близкото им обкръжение, че ще се отрови или ще се обеси. Поради тази причина се налагало няколко пъти нейна приятелка да остава да ношува в дома на Н., за да я пази да не посегне от мъка на живота си. Св.Б. описва жалбоподателите като „амортизирани хора". изпаднали „в пълен срив", Н. след смъртта на сина си пропусила. Въпреки изминаване на известно време от смъртта, скръбта им се задълбочавала. Започнали да употребяват и лекарства за успокоение.

С оглед гореизложеното и икономическата конюнктура в страната към юни 2016г. вкл. и с оглед възрастта на ищците, съдът намира, че правилно е определено обезщетение в размер на 120 000 лв. за Н. и 100 000 лв. за О.. От тези суми следва да бъде отчетен принос по

смисъла на чл.51 ал.2 ЗЗД в размер на 30% или 36 000 лв. и съответно 30 000 лв. Така остават дължими 84 000 лв. за ищцата Н. и 70 000 лв. за О., ведно със законната лихва, считано от датата на поканата 13.03.2018г. до окончателното им изплащане. СГС е присъдил такава, считано от датата на деликта 02.06.2016г., без да съобрази факта, че приложим е новия КЗ, тъй като застраховката е сключен на 03.02.2016г. и чл.226 КТ /отм./ е неприложим.

С оглед гореизложеното и при частично несъвпадане изводите на първа и настоящата инстанции решението следва да бъде отменено в обжалваната осъдителна част за разликата над 84 000 лв. до 120 000 лв. за Н. А. и над 70 000 лв. до 100 000 лв. за О. А., както и за период на законните лихви, считано от 02.06.2016г. до 13.03.2018г. и потвърдено в останалата обжалвана част.

ПО ОБРАТНИЯ ИСК СРЕЩУ ГАРАНЦИОНЕН ФОНД

СГС е отхвърлил обратния иск, предявен от Бул инс АД срещу ГФ за заплащане на сумата от 26 000 лв., частично предявен иск от общо дължимите 300 000 лв. представляваща регрес, поради наличието на независимо съизвършителство по смисъла на чл.53 ЗЗД вр.чл.74 ЗЗД вр.чл.557 ал.1 т.2 б.А КЗ, като неоснователен.

Безспорно е установено наличието на независимо съизвършителство между двамата водачи на МПС по смисъла на чл.53 ЗЗД, от които единият е осъден с влязла в сила присъда, а другият е починал на място. За управляваният от него л.а. няма сключена застраховка ГО, поради което претенцията е насочена към ГФ. Спорен е въпросът притежава ли последният пасивна материално – правна легитимация.

Съгласно решение № 121 по т.д. № 2859/2013 г. на I т.о. на ВКС, при съпричиняване на вредоносния резултат от неколцина, застрахователят по задължителна застраховка „Гражданска отговорност „на автомобилистите отговаря до размера на застрахователната сума, но за обезщетяване пълния размер на вредата, а не пропорционално на приноса на застрахования от него делинквент. Отговорът е мотивиран с разпоредбата на чл.53 ЗЗД, установяваща солидарна отговорност на причинителите на вредата, всеки от които отговаря спрямо увредения за всички, причинени от деликта вреди в пълния им размер, а не съобразно приноса си. Въпреки, че застрахователят по гражданската отговорност на един от делинквентите не отговаря спрямо увреденото лице солидарно с останалите делинквенти или техните застрахователи, предвид функционалната обусловеност на прякото право от деликтното, застрахователят по застраховка ГО отговаря по отношение на увредения в обема, в който отговаря застрахованият при него делинквент - за всички вреди и в пълния им размер, като отговорността на застрахователя би била лимитирана единствено от застрахователната сума по договора за застраховка. Изрично в чл.411 КЗ /чл.213 КЗ/отм./ е предвидено, че в случаите, когато причинителят на вредата има сключена застраховка "ГО", застрахователят по имуществената застраховка встъпва в правата на застрахования срещу причинителя на вредата ***или неговия застраховател по застраховка "ГО" - до размера на платеното обезщетение*** и обичайните разноски, направени за неговото определяне. Застрахователят по имуществена застраховка може да предяви вземанията си направо към

застрахователя по "ГО", *но не е изрично предвидено препращане към ГФ*. Когато вредата е причинена от водач на МПС, който има валидна задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, застрахователят по имуществена застраховка, който е встъпил в правата на увреденото лице, може да предяви претенцията си към причинителя само за размера на причинените вреди, които надхвърлят размера на застрахователната сума по договора за задължителната застраховка, както и за вредите, причинени от водача на моторното превозно средство, за които застрахователят по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите е отказал да заплати обезщетение на основание чл. 494.

Следователно елемент от фактическия състав на чл.411 КЗ е наличието на валидно сключена застраховка ГО, каквато в случая няма.

От друга страна отговорността на ГФ към увредените лице произтича пряко от закона и е лимитирана в предвидените в чл.557 КЗ и чл.288, ал.1 и ал.2 КЗ /отм./ хипотези. ГФ носи отговорност само в изрично предвидените в КЗ случаи и то спрямо увредените лица респ. техните наследници, каквато хипотеза в случая не е налице. ГФ не отговаря общо, а само в рамките на предвидените в КЗ хипотези, които не включват извършване на плащания в полза на суброгирал се застраховател. Отговорността на ГФ не е договорна, а гаранционно-обезпечителна, настъпва по силата на закона в изрично предвидените в КЗ случаи.

Аргумент, че законодателят е изключил правото на регрес на застраховател срещу ГФ е предвиденото в КЗ задължение за ГФ да изплаща обезщетения по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите само на увреденото лице т.е. непосредствено пострадалото лице, което има право на обезщетение за вреди, причинени от МПС - арг. чл. 265, ал. 2 КЗ , т.е. легитимирани да претендират заплащането на обезщетение от ГФ /вместо застраховател/ лица са лимитативно определени за случаи, които са изрично и изчерпателно изброени в хипотезите на чл.288 КЗ, като това са само увредени /пострадали/ лица. Такава е целта на законодателната уредба по чл. 288 КЗ /отм./ респ.чл.557, пострадалите лица да могат да получат обезщетение от ГФ за причинените им вреди, когато тези вреди не са били предмет на застраховане. След като такава суброгация не е изрично предвидена в КЗ, неприложима е и общата разпоредба на чл.74 ЗЗД, тъй като застрахователят - ищец в случая плащайки, не изпълнява чуждо задължение, а свое договорно такова, още повече такова плащане до момента не е реално направено. **Основание за встъпване в правата на увреденото лице срещу причинителя на вредата е изпълнението на законово регламентираното задължение за плащане на застрахователно обезщетение на третите увредени от ПТП лица в лимитативно предвидените случаи, а не наличието на застрахователно правоотношение. Ето защо и при липсата на плащане, към момента не е налице суброгация.** Ето защо САС намира, че решението в тази му част е процесуално недопустимо и като такова същото следва да бъде обезсилено, а производството – прекратено поради липсата на активна и пасивна процесуална легитимация.

ПО РАЗНОСКИТЕ:

Обжалваем интерес от общо 260 000 лв. като жалбата на застрахователя е частично основателна до общо 66 000 лв., а тази на ищите е изцяло неоснователна. Затова в полза на последните не се дължат разноски за настоящата инстанция.

На основание чл.78 ал.3 ГПК жалбоподателите-ищци дължат в полза на жалбоподателя-ответник направените пред въззивна инстанция разноски в размер на 14 220 лв., от които дължими с оглед уважената част от жалбата са само 5214 лв.

Разноските присъдени от първа инстанция следва да бъдат преизчислени както следва:

Ищите са освободени от д.т. и разноски предвид влязлата в сила присъда, на основание чл.83, ал.1, т.4 ГПК.

Видно от представените договори за правна защита и съдействие, адвокат М. е осъществявала безплатна правна помощ на ищите на основание чл.38, ал.1, т.2 от ЗА, поради което и на основание чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата ответникът ще следва да бъде осъден да заплати на адв.М. адвокатско възнаграждение, определено по реда на чл.2, ал.5 и чл.7, ал.2, т.4 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения с ДДС, тъй като е регистрирана по ЗДДС, за всеки един от предявените искове. Към датата на сключване на договора през 2016г. в старата редакция на чл.7, същото възлиза на 3660 лв. за представителство на Н. А. и на 3156 лв. за представителството на О. А.. Общо за първа инстанция се дължи сумата от 6816 лв. с вкл.в нея ДДС. По изрично изявление на процесуалния представител пред първа инстанция не се претендират разноски по делото.

Ответникът е направил общо разноски в размер на 500 лв., от които 400 лв.-депозити вещи лица, 100 лв. за призоваване на свидетели. Платен е адв.хонорар от 16 875 лв., съгласно списък по чл.80 ГПК на л.142 и приложени доказателства за плащане. Направено е възражение за прекомерност, което съдът намира за основателно, тъй като минималният размер с оглед цената на исковете /по 150 000 лв./ възлиза на 5436 лв. с вкл.ДДС или общо за двамата 10 872 лв. Така общо направени разноски в размер на 11 372 лв., от които с оглед отхвърлената част от исковете – 154 000 лв. следва да се присъдят само 5837 лв.

На основание чл.78, ал.6 от ГПК ответникът ще следва да бъде осъден да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на СГС д.т. в размер на 6160 лв./шест хиляди сто и шестдесет лева/ вместо сумата от 8800 лв., както и сумата от 1250 лв. /хиляда двеста и петдесет лева/ бюджетни разноски за вещи лица на основание чл.78, ал.6 ГПК.

По обратния иск направени разноски от ГФ в размер на 400 лв. платен депозит за в.л. и 300 лв. юрисконсултското възнаграждение, които са присъдени вече следва да се потвърди при прекратяване на производството спрямо този ответник по реда на чл.78 ал.4 ГПК. За въззивна инстанция няма направени разноски, освен претендираното юрисконсултското възнаграждение в размер на 200 лв.

Воден от горното и на основание чл. 271 ГПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 260325 постановено на 20.02.23г., по гр.д. № 10510/18г. по описа на СГС, ГО, 22 състав, в обжалваната осъдителна част за разликата над 84 000 лв. до 120 000 лв. за Н. А. и над 70 000 лв. до 100 000 лв. за О. А., законните лихви за периода от 02.06.2016г. до 13.03.2018г., д.т. и разноските, като вместо това **ПОСТАНОВЯВА**:

ОТХВЪРЛЯ предявените обективно съединени иски от **О. А. А.**, ЕГН *****, и **Н. М. А.**, ЕГН *****, общ адр.: с. ***, ул. „***“ № **, обл. ***, общ съд.адр.: гр. София, ул. „Цар А.“ № 1, ет. 4. тел: *****, чрез адв. Р. М., САК срещу "ЗД "БУЛ ИНС" АД, ЕИК 831830482, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Джеймс Баучър" № 87, иски както следва: за разликата над 84 000 лв. /осемдесет и четири хиляди лева/ до 120 000 лв. /сто и двадесет хиляди/ лв., за Н. А. и за разликата над 70 000 лв. /седемдесет хиляди лева/ до 100 000 лв. /сто хиляди/ лв. за О. А., представляваща застрахователно обезщетение за претърпените от тях неимуществени вреди-болки и страдания от смъртта на техния син Б. О. А., настъпила при ПТП на 02.06.2016г., ведно със законна лихва върху главниците, считано от 13.03.2018г. до окончателното им изплащане, както и за законната лихва за периода от 02.06.2016г. до 13.03.2018г., **като неоснователни в тази им част.**

ПОТВЪРЖДАВА решението в останалата обжалваната част.

ОСЪЖДА "ЗД "БУЛ ИНС" АД, ЕИК 831830482, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Джеймс Баучър" № 87, **ДА ЗАПЛАТИ В ПОЛЗА НА** СГС сумата от 6160 лв./шест хиляди сто и шестдесет лева/ вместо сумата от 8800 лв., както и сумата от 1250 лв. /хиляда двеста и петдесет лева/ бюджетни разноски за в.л. на основание чл.78, ал.6 ГПК.

ОСЪЖДА О. А. А., ЕГН *****, и Н. М. А., ЕГН *****, общ адр.: с. ***, ул. „***“ № **, обл. ***, общ съд.адр.: гр. София, ул. „Цар А.“ № 1, ет.4. тел: *****, чрез адв. Р. М., САК **ДА ЗАПЛАТЯТ В ПОЛЗА НА** "ЗД "БУЛ ИНС" АД, ЕИК 831830482, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Джеймс Баучър" № 87, сумата от 5214 лв. /пет хиляди двеста и четиринадесет лева/ направени разноски пред въззивна инстанция, както и сумата от 5837 лв. /пет хиляди осемстотин тридесет и седем лева/ направени разноски пред първа инстанция.

ОБЕЗСИЛВА решението в частта по предявения обратен иск, предявен от Бул инс АД срещу третото лице помагач ГФ за заплащане на сумата от 26 000 лв., частично предявен от общо дължимите 300 000 лв. представляваща встъпване в правата на застрахования, поради наличието на независимо съизвършителство по смисъла на чл.53 ЗЗД вр.чл.74 ЗЗД вр.чл.557 ал.1 т.2 б.А и чл.411 КЗ и **ПРЕКРАТЯВА** производството по делото в тази част, като процесуално недопустимо.

ОСЪЖДА "ЗД "БУЛ ИНС" АД, ЕИК 831830482, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Джеймс Баучър" № 87, **ДА ЗАПЛАТИ В ПОЛЗА НА Гаранционен фонд**,

гр.София, ул."Граф Игнатиев" № 2, ет. 4, сумата от 200 лв./двеста лева/ юрисконсултското възнаграждение на осн.чл.78 ал.3 и 8 ГПК.

Решението е постановено при участието на трети лица-помагачи на страната на ответника А. Б. К. и ГФ.

В осъдителната част - до по 20 000 лв. за всеки ищец, решението като необжалвано е влязло в сила.

Решението може да се обжалва в едномесечен срок от съобщаването му на страните с касационна жалба пред ВКС.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____